

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Venduly Sochorové a JUDr. Petra Polácha ve věci

žalobkyně: **M. M.**, narozená, státní příslušnost U.,
bytem
zastoupená advokátkou Mgr. Martinou Šamlotovou,
sídlem Příkop 8, Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování vě věcech pobytu cizinců,**
sídlem náměstí Hrdinů 3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 2. 2016, č. j. MV-182257-4/SO-2015

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, rozhodnutím ze dne 2. 11. 2015, č. j. OAM-7225-35/PP-2015, MV-78217-16/OAM-2015, zamítlo žádost žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU na území České republiky. Dospělo k závěru, že žadatelka nesplňuje podmínky podle § 87b odst. 1 ve spojení s § 15a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů.
2. Odvolání žalobkyně proti zmíněnému rozhodnutí žalovaná zamítla.

II. Žaloba

3. Žalobkyně se neztotožňuje se závěrem žalované ohledně naplnění podmínek pro přiznání postavení rodinného příslušníka občana EU. Podle čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod lze státní moc uplatňovat jen v mezích stanovených zákonem. Podmínky zamítnutí žádosti o přechodný pobyt upravuje § 87e odst. 1 a § 87d odst. 1 zákona o pobytu cizinců. V projednávané věci byla žádost zamítnuta výrokem, který není podřaditelný pod důvod zamítnutí žádosti o přechodný pobyt předvídaný zákonem o pobytu cizinců.
4. Žalovaná v napadeném rozhodnutí odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 6/2010-63, aniž by zohlednila, jakým způsobem se žalobkyně a její druh podílí na chodu domácnosti. Tvrzení žalované, že byla doložena pouze skutečnost, že spolu žalobkyně a její přítel žijí v jednom bytě, nemá oporu ve spise. Z výsledků žalobkyně a jejího přítele dne 11. 8. 2015 vyplývá, že nejsou pouhými spolubydlicími. Pokud by mezi nimi neexistoval žádný vztah, stěží si lze představit, že by náklady spojené s nájmem hradil pouze partner žalobkyně.
5. Z odůvodnění rozhodnutí není zjevné, z jakých skutečností žalovaná vyvodila, že vztah žalobkyně a J. S. není vztahem trvalým. Absenci trvalosti vztahu nelze odůvodnit pouze méně častými fyzickými setkáními. Správní orgány byly povinny posuzovat, zda spolu žalobkyně s partnerem skutečně žijí, podílí se na chodu domácnosti, mají společné přátele, stýkají se s rodinou apod. Z výsledků provedených ve správním řízení vyplynulo, že tvoří pár, který spolu žije.
6. Žalovaná v rozhodnutí konstatovala, že žalobkyně musí doložit splnění všech podmínek, nikoliv pouze společné bydlení. Nespecifikovala však, jakou konkrétní podmínku ohledně trvalého soužití dvou osob žalobkyně neprokázala. Napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť žalovaná neuvedla žádný zákonný důvod, na jehož základě mohlo dojít k zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu. I ke dni podání žaloby žalobkyně žije se svým přítelem.

7. Žalobkyně má za to, že žalovaná pravděpodobně dospěla k jinému závěru o trvalosti jejího vztahu s J. S. než správní orgán I. stupně. Byť to žalovaná výslovně nezmiňuje a námitkou uplatněnou v odvolání se nijak nevypořádává, žalobkyně z procesní opatrnosti uvádí, že závěr správního orgánu I. stupně o nenaplnění podmínky trvalosti je nesprávný. Správní orgán I. stupně vyložil, že trvalým vztahem je vztah trvajícím minimálně jeden rok. Takový závěr podle žalobkyně neobstojí, neboť v českém právním řádu nebyla zákonem žádná pravidla o minimální době trvání partnerství stanovena. Nelze je proto rozšiřujícím výkladem občanského zákoníku dovozovat. Nelze akceptovat rovněž závěry správního orgánu I. stupně ohledně rozdílných představ žalobkyně a jejího přítele na společné soužití. Není ničím neobvyklým, že pohled partnerů na otázky ohledně uzavření sňatku a otázky spojené s počítím dětí není zcela jednotný. Žalobkyně i její přítel výpověďmi prokázali, že spolu skutečně žijí a plánují spolu žít i do budoucna. Správní orgán je povinen posoudit jejich výpovědi jako celek (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Azs 89/2015).
8. S ohledem na vše uvedené žalobkyně navrhla, aby soud zrušil rozhodnutí žalované, věc jí vrátil k dalšímu řízení a přiznal žalobkyni náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalované

9. Žalovaná ve svém vyjádření konstatovala, že aby žalobkyně mohla být považována za rodinného příslušníka občana EU, musela by podle § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců hodnověrným způsobem prokázat, že má s občanem EU trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a že s ním žije ve společné domácnosti. Zákon vyžaduje splnění tří podmínek: musí se jednat o vztah trvalý, vztah povahy obdobné vztahu rodinnému a jeho účastníci spolu musí žít ve společné domácnosti. Uvedené skutečnosti musí žadatel nezpochybnitelným způsobem doložit.
10. Podle žalované nebyla naplněna podmínka trvalosti, resp. naplnění této podmínky nebylo žalobkyní prokázáno. Žalobkyně se s J. S. seznámila v srpnu 2013, poté odjela na Ukrajinu. Opětovně se setkali v únoru 2015, kdy přicestovala na čtyři dny a odcestovala zpět na Ukrajinu. Do České republiky se vrátila v dubnu 2015 a již 20. 5. 2015 podala žádost o povolení k přechodnému pobytu. Ze spisového materiálu tedy nevyplývá naplnění podmínky trvalosti vztahu.
11. Žalovaná zdůraznila, že poměr druha a družky je obdobný poměru manželskému. Není však formalizován uzavřením manželství. Jedná se o trvalé soužití dvou osob opačného pohlaví, které sdílejí společnou domácnost, sdružují finanční prostředky ke společnému uhrazování svých potřeb. Mezi druhem a družkou existují úzké citové vazby. Kromě trvalosti nebyla podle žalované prokázána ani existence dalších znaků tohoto vztahu.
12. V podrobnostech žalovaná odkázala na napadené rozhodnutí a navrhla, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci soudem

13. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalované v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), v mezích uplatněných žalobních bodů. Ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (*ex offio*), a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalované.
14. O žalobě rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení.
15. Soud dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.
16. Nejprve se soud zabýval námitkou nesprávného posouzení podmínek pro přiznání postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie žalobkyni [bod IV. A) rozsudku], poté hodnotil námitku nezákonnosti výroku správního rozhodnutí prvního stupně [bod IV. B) rozsudku].

IV. A) Námitka nesprávného posouzení § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců
17. Žalobkyně namítala, že správní orgány nesprávně posoudily charakter jejího vztahu s J. S., zejména otázku jeho trvalosti.
18. Podle § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců *se ustanovení zákona týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie obdobně použijí i na cizince, který hodnověrným způsobem doloží, že má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti*. Z odstavce 4 citovaného ustanovení dále plyne, že *ustanovení tohoto zákona týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie se použijí i na cizince, který je rodinným příslušníkem státního občana České republiky*.
19. Aplikované ustanovení § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců je projevem harmonizace národních předpisů právem Evropské unie, a to konkrétně čl. 3 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států. Soudní dvůr Evropské unie dospěl při výkladu uvedeného ustanovení k závěru, že členské státy musí dbát na to, aby jejich vnitrostátní předpisy zahrnovaly kritéria, která uvedeným osobám umožní dosáhnout rozhodnutí o jejich žádosti o vstup a pobyt, jež bude vydáno na základě pečlivého posouzení jejich osobních poměrů a v případě zamítavého rozhodnutí bude odůvodněno. Přestože členské státy mají širokou posuzovací pravomoc ohledně volby uvedených kritérií, musí být v souladu s obvyklým smyslem výrazu „usnadní“, jakož i výrazů, které se týkají závislosti, použitých v uvedeném čl. 3 odst. 2, a jež nezabývá toto ustanovení jeho užitečného účinku (rozsudek velkého senátu Soudního dvora ze dne 5. 9. 2012, *Rahman a další*, C-83/11, dostupný na <http://curia.europa.eu/>).
20. Výkladem ustanovení § 15 odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců se podrobně zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 9. 2015, č. j. 4 Azs 151/2015-35. Konstatoval, že trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému s občanem Evropské unie (dále též „kvalifikovaný partnerský vztah“), v sobě zahrnuje dvě dílčí kritéria, která musí současně existovat. Prvním kritériem je kvantitativní stránka vztahu, v rámci níž je hodnocena jeho trvalost, a druhým kritériem je kvalitativní stránka vztahu, u které se hodnotí, zda je

posuzovaný vztah obdobný vztahu rodinnému. Kvantitativní i kvalitativní stránka spolu úzce souvisejí a nelze je striktně oddělovat. V bodech 45 až 47 Nejvyšší správní soud popsal, že „[t]rvalost partnerského vztahu je přirozeně možné dovodit především ze samotné délky vztahu, z předpokládatelného budoucího vývoje vztahu a vůle partnerů ve vztahu setrvat. Významným vodítkem pro její posouzení mohou být informace, kdy vztah vznikl, za jaké situace, jak dlouho již vztah trvá, jak se v průběhu času vyvíjel a jaké významné okolnosti jej provázely. Stejně tak důležité je ale posouzení, zda partneři plánují společnou budoucnost, přemýšlejí již o konkrétním budoucím uspořádání vzájemných poměrů a znají i individuální plány svého partnera. (...) Při posuzování trvalosti partnerského vztahu má ovšem primární význam samotné plynutí času, které svědčí ve prospěch trvalosti vztahu, pokud pouto mezi partnery dosahuje stále dostatečné intenzity. Je třeba upozornit na to, že samotnému pojmu společné domácnosti je inherentní určitá „trvalost“ takového soužití. (...) Zatímco u manželství a registrovaného partnerství je závažnost a trvalost vztahu (byť nikoli nerozlučitelnost) dána již právním úkonem, kterým snoubenci do takového stavu po zralé úvaze a s vědomím všech následků vstupují, neformálnímu soužití, v němž partneři buď nechtějí nebo pro různé překážky nemohou takovýmto úkonem osvědčit jeho trvalost, právo zpravidla přiznává určité účinky až poté, co se jeho kvalita potvrdí určitým časovým trváním tj. právě prostřednictvím onoho kvantitativního prvku. Občanský zákoník (č. 89/2012 Sb.) tak druhovi, který žil ve společné domácnosti se zůstavitelkou po dobu jednoho roku před smrtí, dává postavení dědice ve druhé, resp. třetí třídě zákonné posloupnosti (§ 1636). Pro přiznání práva zastupovat druhu v případě duševní poruchy vyžaduje občanský zákoník již soužití ve společné domácnosti po dobu tří let (§ 49 odst. 1). Zákon o daních z příjmů (č. 586/1992 Sb.) vyžaduje pro osvobození daru, resp. jiného majetkového zvýhodnění, od daně soužití ve společné domácnosti po dobu jednoho roku před nabytím daru [§ 4a písm. m) bod 2, § 10 odst. 3 písm. c) bod 2].“ Vedle těchto skutečností mohou být zohledněny i další významné okolnosti, které mohou mít význam jak pro hodnocení trvalosti a hloubky tvrzeného vztahu.

21. Ze správního spisu vyplývá, že správní orgán I. stupně zamítl žádost žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU s tím, že nebyla naplněna podmínka trvalosti partnerského vztahu žalobkyně a J. S. Konstatoval, že „vztah mezi žadatelem a účastnicí řízení je existujícím vztahem partnerským, tedy vztahem skutečným a nikoliv předstíraným, a je vztahem (...) obdobným vztahu mezi manžely.“ Dospěl však k závěru, že v době rozhodování „nelze tento vztah označit za trvalý, a to nejen z důvodu, že jejich vztah netrvá ani rok, ale také z důvodu, že pokud jde o případné plány do budoucna stran společného soužití, mají oba jmenovaní poněkud odlišné představy. O společných investicích do společné budoucnosti také v jejich případě hovořit zatím nelze.“
22. Žalovaná uvedený závěr potvrdila. Na straně 4 napadeného rozhodnutí uvedla: „Skutečnosti vyplývající z předloženého spisového materiálu svědčí o tom, že v posuzovaném případě není naplněna podmínka trvalosti vztahu mezi účastnicí řízení a občanem České republiky, resp. naplnění této podmínky nebylo účastnicí řízení prokázáno. Účastnice řízení uvedla, že se s panem J. S. seznámila v srpnu roku 2013, a poté odjela na Ukrajinu. Opětovně se setkali až v únoru roku 2015, kdy přicestovala na území České republiky na čtyři dny a opět

odcestovala na Ukrajinu. Na území České republiky se vrátila v dubnu 2015 a již dne 20. 5. 2015 podala žádost o povolení k přechodnému pobytu.“

23. Soud předesílá, že odůvodnění rozhodnutí žalované ve vztahu k posouzení otázky trvalosti vztahu žalobkyně a J. S. je na samé hranici přezkoumatelnosti. Žalovaná nicméně uvádí, že nebylo prokázáno naplnění podmínky trvalosti. Vzhledem k tomu, že správní řízení je nutné chápat jako jeden celek (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2007, č. j. 3 As 51/2006-65), nahlíží soud na rozhodnutí žalované v kontextu závěrů správního orgánu I. stupně obsažených v jeho rozhodnutí. Prvostupňový správní orgán se výkladem otázky trvalosti v odůvodnění rozhodnutí podrobně věnoval a žalovaná jeho úvahy přebrala a uzavřela, že trvalost vztahu žalobkyně s J. S. prokázána nebyla. V intencích usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123, publikovaného pod č. 3668/2018 Sb. NSS (zejm. body 30 a 31), proto soud rozhodnutí žalované i přes nedostatky odůvodnění přezkoumal.
24. Z rozhodnutí žalované vyplývá, že podmínku trvalosti vztahu žalobkyně a J. S. nepovažovala s ohledem na délku jejich známosti za splněnou. Nezkoumala proto již dále rozpory ve výpovědích ohledně budoucího směřování vztahu zmiňované správním orgánem I. stupně. Soud proto nejdříve hodnotil, zda ob stojí úvaha správních orgánů, že vztah žalobkyně a J. S. nebylo možno považovat za vztah trvalý.
25. Ze správního spisu (srov. zejména výslech žalobkyně a J. S. dne 11. 8. 2015) vyplývá, že žalobkyně a J. S. se seznámili v hospodě u nádraží v Brně v roce 2013. Poté se asi rok neviděli, telefonovali si. V únoru 2015 žalobkyně na pár dní za J. S. přijela a vrátila se zpět na Ukrajinu. Poté se domluvili, že by zkusili žít společně v Brně. Od dubna spolu bydlí v bytě na Lesné. Dne 20. 5. 2015 požádala žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU. Co se týče společných plánů do budoucna, podle J. S. ještě děti neplánují (*„No ona by to probírala furt, já jsem starý mládenec, nevím, jestli se v tomhle shodneme. Maximálně dvě kdyžtak.“*), ani svatbu (*„O svatbě se spíš tak ze srandy mluvilo, ještě ne vážně. S bydlením jsem spokojený. Já doufám, že by se mnou chtěla zůstat napořád.“*). Žalobkyně, která má devatenáctiletého syna na Ukrajině, by ještě dítě chtěla (*„Jo jo, já bych chtěla mít ještě děcko, aby si mě vzal.“*) a chtěla by, aby si ji přítel vzal (*„Jo on mi říká celou dobu, že si mě vezme. O ruku mě ještě nepožádal.“*). Skutečnost, že žalobkyně s J. S. bydlí, potvrdila i pobytová kontrola ve dnech 24. 6. 2015 a 2. 7. 2015. Žalobkyně v bytě nebyla zastižena, ale cizinecké policii byly panem Steinerem předloženy její osobní věci.
26. Soud shrnuje, že vztah, který v době podání žádosti o povolení k přechodnému pobytu trval přibližně dva měsíce, nelze označit za vztah trvalý. Kromě dvou krátkých předchozích setkání vztah trvá od dubna 2015 a již koncem května 2015 žalobkyně požádala o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka EU. Soud nepochybně, že již od prvního dne mohlo jít o vztah intenzivní a skutečný. Trvalost však nelze zaměňovat s pojmem trvání vztahu, jak činí žalobkyně v žalobě. Vztah žalobkyně a J. S. od prvního společného dne trval. Aby však mohl být označen jako

kvalifikovaný partnerský vztah, musel by být vztahem dlouhodobým, hlubším a pevnějším. Ve smyslu citovaného rozsudku č. j. 4 Azs 151/2015 nelze konstatovat, že by kvalita partnerského vztahu žalobkyně a J. S. byla potvrzena určitým časovým trváním, tedy kvantitativně. Soud se ztotožňuje se závěry správního orgánu I. stupně, který poměrně precizně popsal, proč lze za vztah trvalý označit v průměru vztah trvající jeden rok při zohlednění specifík konkrétního případu (např. pořízení společného bydlení, vybavování společné domácnosti, početí dítěte apod). V řešeném případě nebylo prokázáno, že by žalobkyně a J. S. vydávali společné výdaje na pořízení společného majetku vyšší hodnoty, případně plánovali v krátkém časovém horizontu založení rodiny. V takovém případě vzal správní orgán jako základní kritérium pro posouzení trvalosti vztahu dobu jednoho roku. Pokud vztah žalobkyně a jejího přítele ke dni podání žádosti o povolení k přechodnému pobytu trval zhruba dva měsíce, nebylo jej možné charakterizovat jako vztah trvalý.

27. Za této situace se stává bezpředmětné hodnotit dále naplnění „kvality“ předmětného vztahu a zkoumat rozdílnost náhledů partnerů na společnou budoucnost. Dospěla-li žalovaná k závěru, že trvalost vztahu nebyla prokázána, nebyla povinna blíže zkoumat naplnění dalších podmínek kvalifikovaného partnerského vztahu. Nad rámec uvedeného soud dodává, že jakkoli se rozpory ve výpovědích partnerů ohledně možného budoucího směřování jejich vztahu zdají malicherné, jsou vlastní právě krátkodobému (několikaměsíčnímu) partnerskému vztahu. Tyto drobné odlišnosti v pohledu partnerů na společnou budoucnost dokládají, že vztah ještě takzvaně „neuzrál“ a není vztahem trvalým. Právě plynutím času se drobné rozpory ohledně společné budoucnosti mohou vyjasnit a vize směřování vztahu ustálit.
28. Na základě výše uvedeného soud dospěl k závěru, že podmínka trvalosti vztahu žalobkyně a J. S. nebyla v daném případě naplněna. Předmětný vztah tak nebylo možné označit jako kvalifikovaný partnerský vztah dle § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, proto žalobkyni nenáleželo postavení rodinného příslušníka občana EU.
29. Námitka nesprávného posouzení této otázky tedy není důvodná.

IV. B) Námitka nezákonnosti výroku správního orgánu I. stupně

30. Žalobkyně dále namítala, že správní orgán I. stupně vykročil v mezí stanovených zákonem, zamítl-li její žádost o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU podle § 87e ve spojení s § 15a zákona o pobytu cizinců.
31. V daném případě správní orgán I. stupně zamítl žádost žalobkyně „*pro nesplnění podmínky uvedené v ust. § 87b odst. 1 ve spojení s ust. § 15a [zákona o pobytu cizinců], neboť žadatelka není rodinným příslušníkem občana Evropské unie a ustanovení zák. č. 326/1999 Sb., týkající se rodinných příslušníků občana Evropské unie na ni nelze (...) vztáhnout.*“ K tomu žalovaná v rozhodnutí poznamenala, že správní orgán I. stupně nemohl aplikovat § 87e zákona o pobytu cizinců obsahující důvody zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinným příslušníkem občana EU, neboť žalobkyni nelze považovat za rodinného příslušníka občana EU. Nevztahuje se na ni hlava IVa zákona o pobytu cizinců

včetně § 87e. Otázka, zda žalobkyně je rodinným příslušníkem občana EU byla posuzována v celém rozsahu ustanovení § 15a zákona o pobytu cizinců.

32. Žalobkyně má pravdu v tom, že její žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu nebyla zamítnuta na základě žádného z důvodů taxativně vypočtených v § 87e odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Citované ustanovení v rozhodné době umožňovalo zamítnutí žádosti kromě důvodů popsanych v § 87d odst. 1 zákona tehdy, pokud žadatel
- a) ohrožuje veřejné zdraví tím, že trpí závažnou nemocí, pokud k takovému onemocnění došlo do 3 měsíců po vstupu na území,
 - b) je zařazen do informačního systému smluvních států a příslušný orgán, který žadatele do tohoto systému zařadil, poskytne dodatečné informace, po jejichž vyhodnocení lze mít za to, že trvá důvodné nebezpečí, že by mohl při svém pobytu na území jiného smluvního státu ohrozit jeho bezpečnost nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek, nebo
 - c) se dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství,
 - d) se bez vážného důvodu nedostaví k výsledku, odmítne vypovídat nebo ve výpovědi uvede nepravdivé skutečnosti.
33. Výše popsané důvody zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU předpokládají, že žadatel je rodinným příslušníkem občana EU. Pokud se na žadatele pohlíží jako na rodinného příslušníka občana EU, lze jeho žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítnout jen na základě taxativně vymezených důvodů podle § 87d a § 87e zákona o pobytu cizinců. V projednávané věci však správní orgán I. stupně uzavřel, že žalobkyni za rodinného příslušníka občana EU podle § 15a zákona o pobytu cizinců vůbec považovat nelze. Vycházel z § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Naplnění podmínek kvalifikovaného partnerského vztahu u žalobkyně podle správního orgánu I. stupně nebylo prokázáno. Žádost žalobkyně proto byla zamítnuta s odkazem na § 87e ve spojení s § 15a zákona o pobytu cizinců s tím, že žalobkyně vůbec není rodinným příslušníkem občana EU.
34. Na uvedeném postupu neshledává soud nic nezákonného. Nebylo-li žalobkyni postavení rodinného příslušníka občana EU přiznáno, neuplatní se zákonem vymezené důvody pro zamítnutí žádosti dle § 87d a § 87e zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně ve výroku rozhodnutí odkázal na právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno. Výrok je tedy formulován dostatečně určitě a vyhovuje požadavkům § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů.
35. *Ad absurdum* by výklad žalobkyně znamenal, že jakákoliv žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu, která by byla formulována jako žádost rodinného příslušníka občana EU by mohla být zamítnuta jen z důvodů vymezených v § 87d a § 87e zákona o

pobytu cizinců, aniž by vůbec mohlo být zkoumáno, zda žadatel skutečně je rodinným příslušníkem občana EU. Takový výklad by šel proti smyslu zákona o pobytu cizinců.

36. Soud dodává, že s účinností od 18. 12. 2015 byl novelou provedenou zákonem č. 222/2017 Sb. do § 87e odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců včleněn nový důvod zamítnutí žádosti, pokud žadatel není rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a nebo s ním společně nepobývá na území. Popsanou novelizací se právní úprava stala přehlednější a jednoznačnější. Soud je však přesvědčen, že i za předchozí právní úpravy účinné v době vydání správního rozhodnutí I. stupně bylo možno žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU zamítnout podle § 15a ve spojení s § 87e zákona, nebylo-li možné na žadatele nahlížet jako na rodinného příslušníka občana EU.
37. Námitka nesprávného posouzení této otázky žalovanou proto není důvodná.

V. Závěr a náklady řízení

38. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným, proto žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
39. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno, 11. dubna 2018

Mgr. Milan Procházka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
K. M.

